

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Ea & el

Traducere din franceză și note de
Aliza Peltier

Într-o zi, am să mă duc să trăiesc în teorie,
pentru că în teorie totul e bine...

1.

Ploaia curățase acoperișurile și fațadele, mașinile și autobuzele, trotuarele și pietonii, ploaia căzuse întruna peste Londra de la începutul primăverii. Mia ieșea de la o întâlnire cu agentul ei.

Creston era de școală veche, dintre aceia care spun mereu adevărul, dar cu distincție.

Elegant până și-n felul de a vorbi, era respectat, pomenit adesea pe la dineuri pentru observațiile sale necruțătoare, dar niciodată răutăcioase. Mia era protejată lui, ceea ce, în universul neîndurător și de cele mai multe ori plin de mojiție al cinematografului, valora cât toate prerogativele lumii.

În ziua aceea, fusese să vadă în proiecție privată noul film al Miei și, pentru că nu-i îngăduia să-l însoțească în asemenea împrejurări, ea îl așteptase în birou.

După ce-și dăduse jos impermeabilul, Creston se așezase pe fotoliul său și nu prelungise suspansul.

— Ceva acțiune, un pic de romantism, un scenariu cu-ndemânare însăilat în jurul unei intrigi neverosimile, dar cui să-i mai pese de toate acestea în zilele noastre?... O să fie un succes, asigurase el.

Mia îl cunoștea prea bine pe Creston ca să nu știe că mai departe n-avea să meargă.

Era magnifică, continuase el, cam de prea multe ori dezbrăcată, ar trebui să fie cu băgare de seamă data viitoare și să nu-și mai arate fundul la fiecare trei scene, o să aibă el grijă, pentru binele carierei sale, oamenii îi cataloghează așa de repede pe ceilalți.

— Spune-mi pe față ce părere ai, Creston.

— Joci la perfecție, iar cum rolul tău era cum era, n-a fost treabă ușoară. Acestea fiind zise, nu poți să faci mereu numai filme în care personajele își petrec toamna între două trădări, trei adultere și o cană de ceai. E un film de acțiune, camera se mișcă mult, personajele așijderea... ce vrei să mai adaug?

— Adevărul, Creston!

— E o porcărie, draga mea, o porcărie de toată frumusețea care o să-și aibă gloata de spectatori, din moment ce tu și bărbatu-tău sunteți amândoi pe afiș. În sine e un eveniment, de altfel, singurul. Presa o să se dea în vânt după complicitatea voastră de pe ecran, o să-i placă încă și mai mult faptul că joci mai bine decât el, ceea ce nu-i un compliment, ci o evidență.

— În viața de zi cu zi, el joacă mai bine, răspunse Mia cu un zâmbet șters.

Creston își frecă barba, gest care la el spunea multe.

— Cum vă mai e viața de cuplu?

— Nu prea mai e viață.

— Atenție, Mia, fără prostii.

— Ce prostii?

— M-ai înțeles foarte bine. Așa de rău stau lucrurile?

— Filmarea nu ne-a apropiat.

— Iată tocmai ce nu vreau să aud, cel puțin până la ieșirea filmului în săli. Viitorul capodoperei se bazează pe binomul vostru, pe ecran și în viața de zi cu zi.

— Ai ceva scenarii pentru mine?

— Câteva.

— Creston, mi-ar plăcea să plec în străinătate, departe de Londra și cerul ei mohorât, să joc un rol inteligent, sensibil, să aud lucruri care mă emoționează, care mă fac să râd, să am parte de un pic de tandrețe, chiar și într-un film mic de tot.

— Și mie mi-ar plăcea ca bătrânul meu Jaguar să nu rămână niciodată în pană, dar mecanicul care îl bibilește îmi spune pe numele mic, înțelegi tu. M-am luptat să-ți construiesc o carieră, ai un public imens în Anglia, fani care-ar plăti ca să te audă recitând anuarul, începi să fii apreciată cam peste tot pe continent, onorariile tale sunt indecente în vremurile pe care le trăim, iar dacă filmul acesta se bucură de succesul pe care-l bănuiesc eu, ai să fii în curând actrița cea mai bine cotate din generația ta. Așa că, te rog, ai puținică răbdare. Ne-am înțeles? În câteva săptămâni, propunerile din America o să cadă ca ploaia de-acum. O să intri în curtea celor mari.

— Mari proaste care zâmbesc atunci când sunt triste?

Creston se îndreptă pe fotoliu și tuși ușor.

— Acelea și altele care sunt fericite. Te rog, nu mai vreau să văd fața aceasta amărâtă, Mia, adăugă el ridicând tonul. Interviuurile ar trebui să vă apropie, pe tine și bărbatu-tău. O să fiți nevoiți să zâmbiți atât de mult în timpul promovării, că până la urmă o să vă prindeți în joc.

Mia făcu un pas spre bibliotecă, deschise caseta cu țigări care se afla pe-o etajeră și-și luă una.

— Știi că detest să se fumeze la mine-n birou.

— Păi, și de ce mai ții caseta?

— Pentru cazurile urgente.

Mia se uită țintă la Creston și se așeză la loc, cu țigara stinsă între buze.

— Cred că m-a înșelat.

— Într-un fel sau într-altul, cine n-a făcut-o în zilele noastre? răspunse el citindu-și corespondența.

— Nu-i de răs.

Creston își abandonă lectura.

— Cum te-a înșelat? continuă el. Vreau să zic din când în când sau tot timpul?

— E vreo diferență?

— Și tu, tu nu l-ai înșelat niciodată...?

— Nu. În sfârșit, o dată, un sărut. Partenerul meu săruta bine și aveam nevoie să fiu sărutată. Era pentru veracitatea scenei, nu l-am înșelat cu adevărat, nu-i așa?

— Intenția contează. În ce film? întrebă Creston ridicând o sprânceană.

Mia se uită pe fereastră, iar agentul ei oftă.

— Bine, să admitem că te înșală. Ce importanță are dacă nu vă mai iubiți?

— El nu mă mai iubește, eu, eu îl iubesc.

Creston își deschise sertarul, scoase o scrumieră și scăpără un chibrit. Mia trase adânc în piept, iar el se întrebă dacă ochii îi lăcrimau de la fum, dar se feri să-i și pună întrebarea.

— El era starul, iar tu, o începătoare. S-a jucat de-a Pygmalionul, iar ucenica și-a depășit maestrul. Ceea ce sigur

că nu-i ușor pentru ego-ul lui în viața de zi cu zi. Ai grijă cu scrumul, țin mult la covorul meu.

— Nu spune asta, nu-i adevărat.

— Bineînțeles că-i adevărat. Nu spun că nu-i un actor bun, dar...

— Dar ce?

— Nu-i momentul, o să vorbim mai târziu, am alte întâlniri.

Creston își ocoli biroul, luă cu delicatețe țigara din mâinile Miei și o strivi în scrumieră. O apucă de umăr și o trase spre ușă.

— În curând, ai să joci unde-o să vrei, la New York, Los Angeles, Roma. Până atunci, nu face tâmpenii. O lună e tot ce-ți cer, de ea depinde viitorul tău. Îmi promiți?

*

Ieșind de la Creston, Mia se duse pe Oxford Street cu taxiul. Când se simțea copleșită de tristețe — și așa se simțise nu doar o dată în ultimele săptămâni —, mergea să se plimbe pe strada aceea plină de magazine și de viață.

Parcurgând aleile unei galerii comerciale, încercase să vorbească cu David, dar dăduse direct peste mesageria vocală.

Cu ce se ocupa la sfârșitul acestei după-amiezi? Unde era de două zile încoace? Două zile și două nopți fără nicio altă veste decât un mesaj lăsat pe robotul telefonului din apartamentul lor. Un mesaj laconic care o lămură că pleca să-și tragă sufletul la țară, că nu trebuia să-și facă griji. Iar ea făcea exact pe dos.

Ajunșă acasă, Mia se hotărâse să-și vadă de viața ei. Când avea să se întoarcă David, nici nu se punea problema să se arate descumpănită în vreun fel sau altul. Să rămână demnă, stăpână pe sine, să nu-i permită să-i treacă vreo clipă prin minte că ar fi putut să-i ducă lipsa și mai ales să nu pună nicio întrebare.

Răspunzând la apelul unei prietene care o implorase să o însoțească la inaugurarea unui restaurant, Mia hotărâse să se facă frumoasă. Și ea era în stare să-i stârnească gelozia lui David. Și apoi, era mai bine să fie înconjurată de necunoscuți decât acasă frământată de gânduri negre.

*

Restaurantul era imens, muzica prea tare, sala înșesată de lume, îi era imposibil să vorbească cu cineva ori să facă un pas fără să se lovească de ceilalți. Cine putea să se simtă bine la soiul acesta de serată? se gândi ea pregătindu-se să înfrunte marea umană.

Flash-urile se dezlănțuiră la intrare. Iată de ce ținea așa de mult prietena cu pricina la prezența ei. Speranța că o să apară în paginile *people* ale unei reviste. Senzație de trecătoare celebritate. *La naiba, David, de ce mă lași să-mi pierd vremea de una singură prin asemenea locuri? Ai să mi-o plătești însutit, „Domnule Am-nevoie-să-mi-trag-sufletul“.*

Îi sună telefonul, un număr ascuns, la ora aceasta nu putea fi decât el. Cum să-l audă în așa hărmălaie? *Dacă aș fi lunetist, l-aș omorî pe DJ,* se gândi ea.

Se uită de jur împrejur, era la jumătate între intrare și bucătărie. Mulțimea o târa spre cele din urmă, dar ea se hotărî să înainteze împotriva curentului. Răspunse urlând:

— Nu închide! *Pentru cineva care și-a jurat să nu lase să se vadă nimic, începi bine, drăguța mea.*

Să-și facă un drum, să-i împingă pe încrezuta cocoțată pe tocurei cui și pe bătăranul care îi face curte. S-o calce pe picioare pe scheletica aceea de prăjină care se unduiește ca un țipar, să-l ocolească pe fantele care o scrutează ca pe-o pradă, *ai să te distrezi, bătrâne, nu pare să fie vreo mută.* Încă zece pași până la ușă.

— Rămâi la telefon, David! *Dar taci odată, idioato.*

Să-l roage din priviri pe bodyguard s-o ajute să iasă de-acolo.

În sfârșit afară, la aer curat, în calmul relativ al străzii. Să se îndepărteze de oamenii aceia aglutinați care așteaptă să pătrundă într-un asemenea infern.

— David?

— Unde ești?

— La o serată... *Cum poate să aibă tupeul să mă întrebe așa ceva?*

— Te distrezi, iubirea mea?

— *Ipocritule!* Da, e ceva veselie... *De unde ai mai scos-o și pe-asta!*

— Și tu, *tolomacule,* unde ești... *de două zile încoace?*

— În drum spre casă. Vii și tu?

— Sunt într-un taxi... *Să găsesc un taxi, repede un taxi.*

— Credeam că ești la o serată?

— Tocmai plecam când ai sunat.

— Înseamnă c-ai să ajungi probabil înaintea mea, nu mă aștepta dacă ești obosită, sunt ambuteiaje chiar și la ora asta. Londra chiar că a devenit imposibilă!

Tu ai devenit imposibil, cum îndrăznești să-mi spui să nu te aștept? Au trecut două zile de când nu fac nimic altceva decât să te aștept.

Marc Levy

— O să las o lumină aprinsă la tine în cameră.

— Minunat, te pup, pe curând.

Un trotuar moarat, cupluri sub umbrele...

... iar eu, singură ca o tâmpită. De mâine, cu sau fără film, îmi schimb viața. Nu, nu de mâine, din seara asta!

2.

Paris, două zile mai târziu.

— De ce e mereu ultima cheie din legătură cea care deschide ușa? protestă Mia.

— Pentru că viața e prost făcută, altfel casa scărilor n-ar fi cufundată în întuneric, răspunse Daisy luminând cât putea ea de bine broasca cu telefonul mobil.

— Nu vreau să mai iubesc vreodată mințindu-mă, vreau o realitate care să-mi corespundă; vreau prezent, numai prezent.

— Iar eu, un viitor mai puțin nesigur, oftă Daisy. Până atunci, dacă nu reușești, dă-mi înapoi cheile, aproape că nu mai am baterie.

Ultima cheie din mănunchi a fost, de fapt, cea bună. Intrând în apartament, Daisy apăsă pe întrerupător, fără niciun rezultat.

— Blocul întreg pare să n-aibă lumină.

— Toată viața mea nu are, supralicită Mia.

— Hai să nu exagerăm.

— Nu știi să trăiesc în minciună, continuă Mia pe un ton care cerea compasiune, dar Daisy o cunoștea de prea multă vreme ca să intre în jocul ei.

— Lasă balivernele, ești o actriță talentată, deci o mincinoasă profesionistă... Trebuie să am niște lumânări pe undeva, le dibui eu dacă bateria de la iPhone...

Ecranul telefonului se stinse.

— Și dacă le-aș spune să se ducă toți dracului? șopti Mia.

— Dar nu-ți dă prin minte să mă ajuți puțin?

— Ba da, dar nu se vede chiar nimic.

— M-am liniștit că ți-ai dat și tu seama!

Daisy înaintă pe pipăite. Mâna ei atinse ușor masa. Ocolind-o, se lovi de un scaun, bombăni și ajunse la bancul de lucru, aflat chiar în spate. Tot pe pipăite, se apropie de aragaz, înhăță chibriturile puse pe etajeră, răsuci butonul de la un ochi și aprinse gazul.

O aură albastruie luminează locul unde se găsea.

Mia se așeză la masă.

Daisy scotoci prin toate sertarele, unul după celălalt. Lumânările parfumate n-aveau ce căuta la ea acasă. Pasiunea ei pentru gastronomie era una pretențioasă, nimic nu trebuia să tulbure aroma unei mâncări. Acolo unde unii afișează pe ușa restaurantului lor „*Localul nu acceptă cărți de credit*”, ea ar fi înscris fără probleme „*Al meu refuză accesul persoanelor prea parfumate*”.

Găsi lumânările și le aprinse. Lumina răspândită de flăcări scoase încăperea din întuneric.

Apartamentul lui Daisy aproape că se reducea numai la bucătărie. Îi ținea loc și de sufragerie, ea singură fiind mai mare decât cele două cămăruțe alăturate despărțite de o baie. Pe bancul de lucru se înălțau, din

ghivece de lut strânse unele în celelalte, tulpini de cimbru, dafin, rozmarin, mărar, măghiran, mentă decorativă și ardei iute. Bucătăria aceasta era laboratorul lui Daisy, patima și felul ei de a uita de toate. Aici își elabora ea rețetele înainte de a le servi mușterilor micului său restaurant cocoțat pe dealul Montmartre la doi pași de casa ei.

Daisy nu-și făcuse mâna în vreo școală înaltă, mese-ria o-nvățase de-acasă și pe pământul ei natal, Provența. Mică fiind, pe când prietenii ei se jucau la umbra pinilor și măslinilor, ea se uita la maică-sa și învăța să facă aceleași gesturi.

În grădina care le înconjura casa, se deprinsese să aleagă ierburile și, în spatele cuptorului, să le pregătească. Gătitul era viața ei.

— Ți-e foame? o întrebă ea pe Mia.

— Da, poate. În sfârșit, nu știu.

Daisy scoase din frigider o farfurie de gălbiori, o mână de pătrunjel și smulse o căpățână de usturoi din funia care atârna la dreapta ei.

— Nu se poate fără usturoi? întrebă Mia.

— Ai de gând să te pupi cu cineva în seara asta? i-o întoarse Daisy tocând pătrunjelul cu cuțitul. Până fac eu mâncarea, îmi povestești și mie ce s-a întâmplat?

Mia trase adânc aer în piept.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Apari când îmi închid bistroul cu o valiză în mână, cu mutra cuiva căruia i s-a prăbușit lumea; și, de-atunci, te-ai văicărit întruna. De-aici deduc că n-ai venit să mă vezi pentru că ți-era dor de mine.

— Chiar că mi s-a prăbușit lumea.

Daisy se întrerupse din gătit.

— Te rog, Mia! Sunt gata să aud orice, dar fără suspine și văicăreli, aici nu-s camere de filmat.

— Ai fi un regizor excelent! lăsa Mia să-i scape.

— Poate. Te ascult.

Și, în timp ce Daisy își vedea de treabă în bucătărie, Mia se puse la masă.

*

În momentul în care veni curentul, cele două prietene tresăriră. Daisy apăsa pe variator ca să reducă lumina, apoi deschise jaluzelele electrice, descoperind priveliștea pe care, din apartamentul ei, o oferea Parisul.

Mia se apropie de fereastră.

— Ai țigări?

— Pe măsuță, nu știu cine le-a uitat acolo.

— Mulți amanți trebuie să mai ai ca să nu știi care dintre ei își uită țigările la tine?

— Dacă ții neapărat să fumezi, du-te pe terasă!

— Vii cu mine?

— Am de ales, dacă vreau să aflu urmarea?

*

— Și ai lăsat lumina aprinsă în cameră? se interesă Daisy pe când mai turna niște vin.

— Da, dar nu în dressing. Acolo am lăsat un taburet, ca să se lovească.

— Pentru că aveți un dressing? întrebă Daisy. Și apoi?

— M-am prefăcut că dorm. S-a dezbrăcat în baie, a stat mult sub duș și apoi a venit să se culce și a stins veioza. Am așteptat să-mi murmure câteva cuvinte și să mă ia

în brațe. Probabil că nu și-a tras îndeajuns sufletul, căci a adormit.

— Bun, vrei să știi ce cred eu? Oricum am să-ți spun. Te-ai măritat cu un ticălos. Adevărata întrebare, destul de simplă, e dacă datorită calităților sale ajungi să-i iubești și defectele. Nu, adevărata întrebare e de ce îl iubești din moment ce te face atât de nefericită. Cu excepția cazului în care îl iubești tocmai pentru că te face nefericită.

— La început m-a făcut foarte fericită.

— Sper și eu! Dacă începuturile ar fi urâte, feții frumoși ar dispărea din literatură, iar comediile romantice ar ajunge pe raftul de filme horror. Nu te uita așa la mine, Mia. Dacă vrei să știi de te înșală sau nu, pe el trebuie să-l întreb, nu pe mine. Și dă-o încolo de țigară, fumezi prea mult, e tutun, nu iubire.

Lacrimi se scurseră pe obraji Miei.

Daisy veni să se așeze lângă ea ca s-o ia în brațe.

— Plângi după pofta inimii, plângi dacă asta te liniștește. Necazurile din dragoste te seacă la inimă, dar adevărata nenorocire e când viața ți-e un pustiu.

Mia își făgăduise să rămână demnă în orice situație, dar lucrurile stăteau altfel în preajma lui Daisy. O prietenie ca a lor, care dura de atât de multă vreme, este o fraternitate aleasă în deplină cunoștință de cauză.

— De ce vorbești de pustiu? continuă ea ștergându-și obraji.

— E felul tău de a mă întreba în sfârșit ce mai fac?

— Și tu te simți singură? Crezi că o să fim fericite într-o bună zi?

— Mi se pare că așa ai și fost destul de mult în ultimii ani. Ești o actriță cunoscută și recunoscută, după un singur film bagi în buzunar cam cât aș câștiga eu într-o